

Arrest

nr. 288 220 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2022 tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging, toegekend op grond van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2019 dient verzoeker, samen met enkele familieleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 september 2020 worden verzoeker en zijn familieleden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf voor één jaar.

1.2. Op 28 september 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. Verzoekers A-kaart wordt verlengd tot 6 oktober 2022.

1.3. Inzake een volgende aanvraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 17 november 2022 om de machtiging tot tijdelijk verblijf niet verder te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 06.10.2022 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [B.E.] geboren te [...] op [...], onderdaan van Albanië, verblijvende te [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 28.09.2021 werden opgenomen:

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land."

Overwegende uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene recentelijk meerdere veroordelingen heeft opgelopen:

Hij werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent op 27.04.2022 wegens:

- Verdovende middelen/psychotropen: verkoop / het te koop stellen: aflevering zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of de bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

- Verdovende middelen/ psychotropen: bezit: aanschaffing/aankoop: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

- Verdovende middelen/psychotropen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

- Verdovende middelen/pshychotropen: bezit: aanschaffing/aankoop: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

- Verdovende middelen /psychotropen: invoer: uitvoer: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals)

- Verdovende middelen /psychotropen: verkoop / het te koop stellen: aflevering zonder vergunning (meermaals)

- Verdovende middelen/psychotropen: bezit: aanschaffing / aankoop: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals)

- Verdovende middelen/ psychotropen: invoer: uitvoer: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals)

tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 16/03/2021 tot 06/07/2021+geldboete 2.000,00 EUR (x 8 = 16.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden) met uitstel 3 jaren voor 1000,00 EUR (x 8=8000,00 EUR)

Uit raadpleging van de Algemene Nationale gegevensdatabank valt op te merken dat de heer [B.E.] tijdens zijn verblijf in België de openbare orde met de nodige regelmaat verstoort. Daarbij gaat het om drugs, nutteloze oproepen, verduistering of vernietiging en informatica en telecom misbruiken. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"2.1.1.

Dat verweerder als motivatie in de bestreden beslissing opwerpt dat in de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker, werd voorzien dat hij zich op onberispelijke wijze diende te gedragen en geen gevaar mocht vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Terwijl uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker recentelijk meerdere veroordelingen zou hebben opgelopen en uit de Algemene Nationale Gegevensbank zou blijken dat verzoeker de openbare orde met de nodige regelmaat verstoort en meer bepaald inzake drugs, nutteloze oproepen, verduistering of vernietiging en informatica en telecom misbruiken.

Verzoeker zou dan ook niet voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, waardoor zijn tijdelijk verblijf niet kan worden verlengd.

Dat de bestreden beslissing echter manifest foutief gemotiveerd is, nu gesteld wordt dat verzoeker 'recentelijk meerdere veroordelingen' heeft opgelopen, terwijl slechts gewacht wordt gemaakt van één enkele veroordeling, nl. deze van 27 april 2022 door de correctionele rechtbank te Gent.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien de bestreden beslissing gewag maakt van meerdere veroordelingen, doch enkel verwijst naar één enkele veroordeling, is de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd en dient bijgevolg vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Immers, overeenkomstig artikel 9bis Vw. kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Voorts stelt artikel 9bis Vw. :

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Nergens wordt in deze bepaling melding gemaakt over voorwaarden die na goedkeuring van de aanvraag aan de vreemdeling worden opgelegd en dewelke hij dient na te leven voor een verdere verlenging van zijn verblijf.

Ook artikel 13 Vw. stelt geen specifieke voorwaarden inzake de machtiging die wordt afgeleverd in het kader van artikel 9bis Vw. en vermeldt enkel dat de machtiging tot verblijf wordt verleend voor een beperkte tijd, tenzij dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

Bijgevolg wordt nergens voorzien dat het tijdelijk verblijf van verzoeker niet kan verlengd worden omwille van het gegeven dat hij bepaalde voorwaarden niet zou hebben nageleefd.

De algemene regel inzake openbare orde geldt in casu niet, aangezien niet werd onderzocht of verzoeker actueel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een gevaar uitmaakte voor de openbare orde en of de nationale veiligheid.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 9bis en 13 Vw.

2.1.3.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar raadplegingen die zouden gebeurd zijn in de nationale gegevensdatabank en stelt dat verzoeker met enige regelmaat de openbare orde zou verstoren. Meer bepaald zou er in hoofde van verzoeker sprake zijn van drugs, nutteloze oproepen, verduistering of vernietiging en informatica en telecom misbruiken.

Dat dergelijke opzoeken/raadplegingen zich niet in het administratief dossier van verzoeker bevinden en verzoeker bijgevolg niet kan nagaan of de motivering van verweerder al dan niet correct is.

Bovendien werd verzoeker slechts éénmaal veroordeeld en werd geen enkel gevolg gegeven aan de zaken die door verweerder worden opgesomd, doch welke verzoeker niet kan nagaan, zodat deze geenszins van die aard zijn om te stellen dat verzoeker de openbare orde zou schade, nu in dit geval wel degelijk veroordelingen zouden volgen.

Dat een dergelijke handelswijze dan ook een schending inhoudt van de rechten van verdediging, nu verzoeker geenszins kan nagaan of de beweringen van verweerder correct zijn en bovendien geenszins van de nodige zorgvuldigheid getuigt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Tenslotte wordt het verblijf van verzoeker niet verlengd omdat hij zich niet aan de hem opgelegde voorwaarden zou gehouden hebben, nl. van onberispelijk gedrag zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

Dat verweerder echter geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (nog) een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar één veroordeling van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016, nr. 169.732 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en

mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder te onderzoeken wanneer precies de strafbare feiten zich afspeelde en zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren (RvV, 7 december 2010, nr. 52.575 en RvV, 28 oktober 2010, nr. 50.455).

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld op welke juridische gronden deze beslissing werd genomen, namelijk de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen opgenomen die hebben geleid tot de bestreden beslissing. Verweerder wijst hierbij op één van de voorwaarden die werden gesteld voor de verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging van verzoeker zoals opgenomen in de vorige instructie van 28 september 2021, namelijk “*betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land*”. Verweerder stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 april 2022 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel voor vijf jaar buiten de voorlopige hechtenis, en een geldboete. Verzoeker werd hiertoe veroordeeld voor een hele resem drugsdelicten, waaronder ook meerdere feiten van verkoop aan een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar. Verweerder heeft verder ook de Algemene Nationale Gegevensbank (hierna: de ANG) geraadpleegd en stelt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België de openbare orde met de nodige regelmaat verstoort. Hij geeft aan dat het gaat om drugs, nutteloze oproepen, verduistering of vernietiging en informatica- en telecommisbruiken. Verweerder besluit dan ook dat verzoeker niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, waardoor het tijdelijk verblijf niet kan worden verlengd.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is, betreft dit niet zozeer de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht. Hierop wordt verder ingegaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve

in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de wetsbepalingen waarop de bestreden beslissing is gegrond.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet stelt verder het volgende:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...]”

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

[...]”

2.5. In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd waar wordt gesteld dat hij *“recentelijk meerdere veroordelingen heeft opgelopen”*, terwijl er maar wordt verwezen naar één veroordeling, dient te worden vastgesteld dat dit duidelijk gaat om een materiële misslag waarvan niet blijkt dat deze een wezenlijke invloed heeft gehad op de genomen beslissing. Zoals verzoeker ook stelt in zijn verzoekschrift wordt er in de bestreden beslissing duidelijk verwezen naar één enkele veroordeling en worden er geen andere veroordelingen vermeld. Er dient wel te worden opgemerkt dat deze enkele veroordeling werd opgelopen voor meerdere drugsdelicten. Dit wordt echter ook concreet geduid in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet voorhouden dat het enkele gegeven dat er in één zin wordt gesproken over *“veroordelingen”*, terwijl uit de overige motieven duidelijk blijkt dat er wordt verwezen naar één specifieke veroordeling, afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing of aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

2.6. Verzoeker betoogt verder dat in de genoemde bepalingen, waarop de bestreden beslissing steunt, geen melding wordt gemaakt van *“voorwaarden die na de goedkeuring van de aanvraag aan de vreemdelingen worden opgelegd en dewelke hij dient na te leven voor een verdere verlenging van zijn verblijf”*. Hij is dan ook van mening dat nergens wordt voorzien dat de verlenging van het tijdelijk verblijf kan worden geweigerd omwille van het niet-naleven van bepaalde voorwaarden.

De Raad wijst er echter op dat een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 (9bis) van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verweerder in deze dan ook beschikt over een grote discretionaire bevoegdheid. Verweerder bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen 9, 9bis en 13, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Bovendien was verzoeker reeds meerdere jaren op de hoogte van deze voorwaarden. Hij heeft samen met zijn familie een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. In de positieve beslissing van 4 september 2020 werd het volgende opgenomen voor de verschillende familieleden:

[...]

Wanneer de betrokkenen de verlenging van verblijfsvergunning aanvragen, dienen zij conform artikel 1/2§3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat zij inspanningen hebben gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelnamen aan het verenigingsleven [...] Daarenboven mogen zij door hun gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.

[...]"

In de instructie van 28 september 2021 waarbij de A-kaarten van verzoeker en zijn familieleden een eerste maal werden verlengd, werd het volgende opgenomen:

"Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

- Recente bewijzen van effectieve tewerkstelling aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches*
- Een geldig nationaal paspoort voor de moeder en kinderen*
- Recente schoolattesten voor het jongste kind, voor de meerderjarige kinderen bewijzen van tewerkstelling (loonfiches)*
- Een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)*
- Wanneer de betrokkenen de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij/zij conform artikel 1/2§3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelnamen aan het verenigingsleven. [...]*
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden."*

Verweerder heeft een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het toekennen van een tijdelijk verblijf in het kader van artikel 9 (9bis) van de Vreemdelingenwet. In casu was verzoeker reeds twee jaar op de hoogte van de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om een verlenging te verkrijgen van de tijdelijke verblijfsmachtiging en kan hij, ondanks het gegeven dat er hieromtrent geen concrete wetsbepalingen bestaan, niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het gegeven dat de verlenging van zijn verblijf kon worden geweigerd indien hij niet zou voldoen aan alle voorwaarden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker, nu hij recent is veroordeeld voor een hele resem drugsdelicten, waaronder ook meerdere feiten van verkoop aan een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar, zich niet heeft gehouden aan de opgelegde voorwaarden, namelijk het niet schaden van de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker betwist niet dat hij deze veroordeling heeft opgelopen.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder, gelet op deze ruime discretionaire bevoegdheid en waar de verblijfsmachtiging op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen een gunstmaatregel is, geen verdere voorwaarden kan opleggen voor het verlengen van dit tijdelijk verblijf. Hij kan verder ook niet voorhouden dat het niet binnen verweerder zijn bevoegdheid valt om de verlenging van het tijdelijk verblijf te weigeren indien aan één van de opgelegde voorwaarden niet wordt voldaan. Het kan ook geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder voor de verdere verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging vraagt van een vreemdeling dat hij zich houdt aan de geldende wetten en dat hij geen feiten pleegt die de openbare orde schaden. Er kan ook niet worden ontkend dat de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij strafrechtelijk werd veroordeeld ernstig zijn.

2.7. Verzoeker betoogt verder dat de *"algemene regel inzake openbare orde"* niet geldt, nu verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag en naar het actuele gevaar dat hij

nog vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat de loutere verwijzing naar één veroordeling, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat hij actueel en/of in de toekomst nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij is van mening dat uit de bestreden beslissing niet op afdoende wijze blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij verwijst hierbij naar meerdere arresten van de Raad waarin wordt ingegaan op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing en de gehele procedure in het kader van 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze uitvoering geven aan het Unierecht. Het betreft integendeel louter nationale wetgeving. Verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verder moet worden vastgesteld dat in de beslissing van 4 september 2020 en in de instructie van 28 september 2021 niet de voorwaarde werd opgenomen dat verzoeker geen “*gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid*” mag vormen, maar wel dat hij de openbare orde of de nationale veiligheid niet mag schaden. Net zoals in het schrijven dat op 22 september 2022 werd gericht aan verzoeker:

“De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt uw machtiging tot verblijf van beperkte duur in België (verleend in toepassing van artikel 9 bis en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) in te trekken / te beëindigen.

Immers, 1 van de voorwaarden die werden opgelegd bij de regularisatie was dat de openbare orde of de nationale veiligheid niet geschaad mag worden. Op het uittreksel strafregister blijkt echter dat er zware feiten van openbare orde zijn. Zo is er een veroordeling op 27.04.2022 door de correctionele rechtbank van Gent wegens drugsfeiten waar er een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaren werd uitgesproken (behalve voorlopige hechtenis van 16.03.2021 tot 05.07.2021)

Aangezien u niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan uw tijdelijk verblijf, kan het bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.

Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan wordt u de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg wordt u een termijn van 15 dagen geboden te rekenen vanaf de dag van de verzending van deze brief om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen.” (eigen onderlijning)

Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat verweerder had moeten nagaan of hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In zoverre er in de bestreden beslissing wel wordt gesproken over een gevaar voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat verweerder, naast een ruime discretionaire bevoegdheid bij het opleggen van voorwaarden, niet ook een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling of al dan niet aan deze voorwaarden werd voldaan. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker niet betwist dat hij recent, namelijk op 27 april 2022, werd veroordeeld voor meerdere drugsdelicten, waaronder meerdere feiten van verkoop aan een minderjarige. Het betreft ernstige feiten en het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder in casu heeft geoordeeld dat verzoeker niet heeft voldaan aan een van de voorwaarden die werden gesteld voor een verdere verlenging van het tijdelijke verblijf, met name de openbare orde niet schaden. Er dient nogmaals te worden gewezen op het gegeven dat verzoeker uitdrukkelijk op de hoogte was gesteld van de voorwaarden waaraan hij moest voldoen om een verlenging van zijn tijdelijk verblijf te verkrijgen. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van voorwaarden die als kennelijk onredelijk zijn te beschouwen of die op incorrecte of kennelijke onredelijke wijze zijn getoetst.

De Raad stelt nog vast dat de opzoeking van 4 november 2022 in de ANG, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, zich wel degelijk bevindt in het administratief dossier dat door verweerder bij de Raad werd neergelegd. Uit deze opzoeking blijkt, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeker voor meerdere feiten gekend staat. Het loutere gegeven dat verzoeker (nog) niet voor deze feiten werd veroordeeld, maakt nog niet dat verweerder hiernaar niet mocht verwijzen. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er immers niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn

discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening kan houden met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij, indien hem nog bijkomend om inlichtingen werd verzocht inzake deze vermeldingen in de ANG-databank, ter zake nog nuttige gegevens naar voor had kunnen brengen. In elk geval merkt de Raad daarenboven op dat de determinerende motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft voldaan aan een van de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, met name de openbare orde niet schaden, ook reeds voldoende grondslag vindt in de strafrechtelijke veroordeling van 27 april 2022.

2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.9. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. Het evenredigheidsbeginsel wordt verder geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoeker voert nog aan dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een opzoeking in de ANG die evenwel niet voorhanden is in het administratief dossier. In dit verband blijkt allereerst niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij deze kritiek, nu het schaden van de openbare orde reeds duidelijk vaststaat door de strafrechtelijke veroordeling van 24 april 2022. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de opzoeking van 4 november 2022 in de ANG, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier dat verweerder bij de Raad heeft neergelegd. Verzoeker kon dit dossier tot aan de zitting inkijken op de Raad. Op de zitting werd verzoeker gewezen op het voorhanden zijn van dit stuk in het neergelegde administratief dossier. Verzoeker bracht in dit verband geen verdere opmerkingen naar voor. Hij maakt, zoals reeds gezegd, ook niet aannemelijk dat hij in dit verband nog nuttige gegevens kon aanbrengen. Een schending van de rechten van verdediging kan in de gegeven omstandigheden niet worden weerhouden.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS